

AVIZ
referitor la propunerea legislativă de completare și modificare a
Ordonanței Guvernului 137/2000 privind prevenirea și
combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu
modificările și completările ulterioare

Analizând propunerea legislativă de completare și modificare a Ordonanței Guvernului 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare (b602/20.10.2020), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr.XXXV/4148/21.10.2020 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr.1152/06.10.2020,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art.2 alin.1 lit.a) din Legea nr.73/1993, republicată și al art.46(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,
Avizează favorabil propunerea legislativă, cu următoarele observații și propuneri:

1. Prezenta propunere legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, prezenta reglementare preconizează consolidarea și îmbunătățirea cadrului legal pentru prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare.

Astfel, pentru asigurarea unei protecții eficiente împotriva discriminării proiectul vizează amendarea actului normativ de bază în sensul completării cu alte forme de discriminare, cum ar fi discriminarea prin asociere, discriminarea intersecțională și segregarea,

precum și includerea criteriilor de discriminare privind cetățenia și culoarea pielii.

Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art.75 alin.(1), din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se poate pronunța asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

2. În raport de *obiectul specific* de reglementare al propunerii legislative, la nivelul **dreptului european derivat**, relevante sunt **Directiva nr. 2000/43/CE de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică** și respectiv, **Directiva nr. 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament, în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, ambele acte europene transpuse la nivel intern** prin intermediul *OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare*, republicată, astfel că actualmente, se poate reține faptul că **România** și-a îndeplinit angajamentele asumate față de UE, **aliniindu-și legislația națională la ansamblul normelor și exigențelor europene incidente în materie.**

Prin urmare, dincolo de **conformitatea și armonizarea** legislației naționale cu normele europene incidente în această materie, **inițiatorii propun înăsprirea cadrului legal intern**, îndeosebi prin **extinderea câmpului de aplicare**, respectiv, prin **reglementarea și sancționarea ca atare a faptelor de discriminare** ce pot fi săvârșite, inclusiv pe **criteriile nou introduse**, în **formele** prevăzute, deopotrivă, a celor săvârșite în **circumstanțele agravante**, **prescrise în textul propunerii**, analizate.

În acest sens, se impune a menționa că, pe baza dispozițiilor de principiu ale *Directivelor* mai sus menționate, **statele membre ale UE**, pe coordonatele esențiale ale instrumentelor juridice, fie ale **Consiliului European – Convenția Europeană a drepturilor omului**, alături de *Protocoalele* acesteia, fie ale **Tratatelor și documentelor UE – Tratatul de la Lisabona , Carta Drepturilor Fundamentale a UE**,

parte integrantă a *Tratatului asupra Uniunii Europene (TUE)*, **au libertatea de a statua**, la nivel național, **dispoziții mai constrângătoare**, menite a *combate eficient discriminarea*, în toate formele ei – de altfel, *non-discriminarea* reprezentând un **principiu de bază**, deopotrivă o **valoare a spațiului UE**.

3. Pentru respectarea normelor de tehnică legislativă, **titlul** trebuie să fie reformulat, astfel:

„Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare”.

4. Pentru respectarea prevederilor art.42 alin.(2) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, după titlu trebuie să figureze **formula introductivă**, după cum urmează:

„Parlamentul României adoptă prezenta lege.”

5. La **articolul unic**, potrivit exigențelor de tehnică legislativă, **partea introductivă** trebuie să aibă următoarea formulare:

„Articol unic - Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:”.

6. La **pct. 1**, din același considerent, **partea dispozitivă** trebuie să fie redată astfel:

„1. După alineatul (4) al articolului 1 se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:”.

Referitor la textul propus pentru **alin.(5) al art.1**, semnalăm că norma propusă nu îndeplinește condițiile de claritate și previzibilitate necesare, întrucât din redactarea textului nu rezultă care anume sunt obligațiile concrete ale persoanelor juridice derivate din instituirea obligației generice de a „promova” principiile prevăzute la alin.(2). Avem în vedere faptul că „promovarea” respectivelor principii implică în mod necesar anumite acțiuni, spre deosebire de obligația de respectare a aceluiași principii, prevăzută la alin.(4), care implică, în primul rând, abținerea de la orice acțiune care poate avea ca efect încălcarea principiilor.

În plus, referirea necircumstanțiată la „exercitarea funcțiilor” unei persoane juridice, conferă, de asemenea, un caracter neclar și neprevizibil normei propuse.

7. Cu privire la **părțile dispozitive ale pct. 2 – 12**, întrucât acestea dispun atât modificarea cât și completarea art.2, pentru concizia reglementării, propunem ca intervenția legislativă să dispună modificarea în integralitate a art.2.

În cazul însușirii acestei propuneri, partea dispozitivă a pct.2 va avea următoarea formulare:

„2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:”

Textul propus, marcat ca „Art.2”, va cuprinde atât textele modificate sau nou introduse, cât și cele asupra cărora nu se intervine legislativ, iar alineatele vor fi marcate fără a fi utilizați indici cifrici.

Ca urmare a modificării în integralitate a acestui articol, este necesară revederea și reformularea conformă cu noua structură a tuturor normelor de trimitere la subdiviziunile art.2.

Punctele subsecvente vor fi renumerotate în mod corespunzător.

8. La **art.2 alin.(1)**, astfel cum este propus la **pct.2**, semnalăm că prevederea drept criteriu de discriminare a „genului” lipsește norma de previzibilitate, având în vedere definiția acestei noțiuni, astfel cum este prevăzută în cuprinsul art.4 lit.d³) din Legea nr.202/2002: „*prin gen desemnăm ansamblul format din rolurile, comportamentele, trăsăturile și activitățile pe care societatea le consideră potrivite pentru femei și, respectiv, pentru bărbați*”. Precizăm că, potrivit art.37 alin.(2) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *dacă o noțiune sau un termen nu este consacrat sau poate avea înțelesuri diferite, semnificația acestuia în context se stabilește prin actul normativ ce le instituie, în cadrul dispozițiilor generale sau într-o anexă destinată lexicului respectiv, și devine obligatorie pentru actele normative din aceeași materie.*

Apreciem că, spre deosebire de celelalte criterii de discriminare, prevăzute de art.2 alin.(1), criteriul de discriminare introdus, respectiv „genul”, nu asigură, prin raportare la definiția acestei noțiuni, redată mai sus, posibilitatea destinatarilor legii, de a-și prefigura acțiunile sau inacțiunile care ar putea fi discriminatorii potrivit acestui criteriu, și de a-și adapta conduita astfel încât să evite încălcarea normei.

În acest context, menționăm că, prin **Decizia nr.363/2015**, Curtea Constituțională a reținut că „*orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat [...]* Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului.”

Observația este valabilă și pentru **art.2 alin.(5)**, astfel cum este propus la **pct.4**. În acest context, semnalăm și faptul că din cuprinsul **art.2 alin.(5)** a fost omis criteriul „sex”, astfel încât textul trebuie completat în mod corespunzător. Precizăm că, așa cum rezultă din definiția legală a termenului „gen”, acesta nu este echivalent noțiunii de „sex”.

9. La **art.3 alin.(3¹)**, propus la **pct.3**, referirea la „asocierea” sau „prezumția de a fi asociată” a unei persoane cu una sau mai multe persoane aparținând unei anumite categorii nu este suficient de clară. Astfel, nu se înțelege nici ce fel de „asociere” a unei persoane cu alte persoane este avută în vedere și nici cine anume ar urma să prezume respectiva asociere. Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea textului astfel încât să fie îndeplinite criteriile de claritate și previzibilitate specifice unei norme juridice.

În ceea ce privește norma de trimitere la „art. 2 alin. (1)”, este necesară eliminarea referirii la „art.2”, întrucât vizează același element structural din care face parte și alineatul în discuție.

10. La **pct.4**, la textul propus pentru **art.2 alin.(5)**, formularea „**orice comportament...care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv**” poate conduce la interpretarea că sancțiunea se poate aplica și în lipsa vinovăției sub forma intenției sau a culpei. Este de analizat dacă nu ar fi necesară reformularea textului în vederea clarificării acestui aspect. Totodată, este de analizat dacă termenul „ofensiv” din final, nu ar trebui înlocuit cu termenul „ofensator”.

11. Referitor la normele propuse la **pct.5 și 6** pentru **art.2 alin.(6) și (6¹)**, semnalăm că soluția legislativă privind instituirea a două tipuri de discriminare - multiplă și, respectiv intersecțională - atunci când deosebirile, excluderile, restricțiile sau preferințele sunt bazate pe două sau mai multe criterii prevăzute la alin.(1) trebuie reanalizată, sub următoarele aspecte:

11.1. Precizăm că distincția între modalitățile în care „se manifestă” criteriile pe care se bazează discriminarea nu este suficient conturată în normele propuse, care nu îndeplinesc criteriul esențial al clarității, astfel încât aplicarea acestora în practică apare ca fiind deosebit de dificilă.

11.2. Menționăm că, și în situația în care normele ar fi reformulate, în sensul asigurării clarității și previzibilității acestora, semnificația distincției între cele două forme de discriminare rămâne fără justificare, atâta vreme cât săvârșirea respectivelor fapte este sancționată identic, potrivit art.26 alin.(1¹), astfel cum este propus la pct.23.

Sub rezerva celor de mai sus, pentru corectitudinea redactării, sintagma „pe a două sau mai multe” trebuie redată sub forma: „pe două sau mai multe”.

12. La **art.2 alin.(8)**, astfel cum este propus la **pct.7**, precizăm că o faptă nu poate constitui în același timp și contravenție și circumstanță agravantă la stabilirea răspunderii contravenționale. Menționăm, totodată, că în cuprinsul art.26, astfel cum este propus la pct.23, nu este prevăzută nicio sancțiune pentru fapta prevăzută la **art.2 alin.(8)**.

Observațiile sunt valabile și pentru **art.2 alin.(8²)**, astfel cum este propus la **pct.8**.

Pe de altă parte, în ceea ce privește descrierea faptei prevăzute la **art.2 alin.(8)**, precizăm că stabilirea drept unic criteriu de calificare a acesteia drept contravenție a săvârșirii ei „fără justificare obiectivă și rezonabilă” nu îndeplinește condițiile obligatorii de claritate și previzibilitate. Menționăm că stabilirea unor excepții de la calificarea faptei drept segregare, prevăzute la art.2 alin.(8¹) - (8³), astfel cum sunt propuse la pct.8, nu este de natură să confere claritate și previzibilitate reglementării.

13. La **pct.8**, semnalăm că textele propuse pentru **art.2 alin.8¹ lit.a) și b)** trebuie reformulate, întrucât nu se armonizează cu partea introductivă a normei. Avem în vedere faptul că din formularea propusă prin proiect rezultă că „nu constituie segregare unitățile de învățământ...”.

De asemenea, pentru respectarea uzanței normative, propunem ca termenii din debutul enumerărilor marcate cu lit.a) – c) să fie redați cu inițială mică.

Totodată, la **lit. b)**, pentru precizia normei, recomandăm ca în locul sintagmei „conform legislației în vigoare” să fie indicate actele normative incidente în materie.

14. Menționăm că textul propus la **pct.8** pentru **art.2 alin.(8³)** este lipsit de claritate și precizie normativă, întrucât din redactarea propusă nu rezultă care ar putea fi măsurile pe care ar trebui să le ia persoanele juridice publice și private.

Pe de altă parte, precizăm că stabilirea unor „sanțiuni disciplinare” pentru faptele prevăzute de text nu ar putea fi realizată, eventual, decât în condițiile art.242 lit.f) din Codul muncii, respectiv prin prevederea în regulamentul intern al entității a unor abateri disciplinare și a sancțiunilor aplicabile, însă norma ar trebui să o prevadă în mod expres.

Cu toate acestea, precizăm că o astfel de soluție legislativă nu este posibilă în ceea ce privește funcționarii publici, în cazul cărora sunt aplicabile dispozițiile art.492 din Codul administrativ, care stabilesc faptele care constituie abateri disciplinare și sancțiunile aplicabile. Menționăm că, potrivit art.492 alin.(2) lit.n) din Codul administrativ, pe lângă faptele prevăzute la lit.a) - m), mai constituie abateri disciplinare alte fapte prevăzute ca atare în **actele normative din domeniul funcției publice și funcționarilor publici sau aplicabile acestora**. Prin urmare, în această situație, persoanele juridice publice nici nu pot „prevedea sanțiuni disciplinare” prin acte adoptate la nivelul acestora, așa cum rezultă din textul propus.

15. La **pct.13**, pentru corectitudinea normei de trimitere, textul propus pentru **art.6** ar fi trebuit să facă trimitere la dispozițiile **art.2 alin.(1)**, și nu la „alin.(1)”.

Referitor la textul propus constatăm că, inițiatorii propun ca, pe lângă criteriile de discriminare expres menționate în actuala formă a normei, să adauge toate criteriile prevăzute la art.2 lin.(1), prin utilizarea unei norme de trimitere la acest element structural. Semnalăm însă că art.2 alin.(1), pe lângă criteriile de discriminare prevăzute **în mod expres**, se referă **în mod generic** și la „**orice alt criteriu** care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

În consecință, prin trimiterea la art.2 alin.(1), norma propusă pentru **art.6** nu îndeplinește condițiile necesare de **previzibilitate** specifice unei dispoziții prin care se stabilește o contravenție întrucât nu asigură posibilitatea destinatarului normei de a-și regla conduita, fiind, în același timp, de natură a extinde în mod nejustificat limitele de apreciere a caracterului contravențional al faptei de către organul care aplică sancțiunea. Este necesară, de aceea, reanalizarea normei propuse, sub acest aspect.

În aceste sens, precizăm că, în Decizia nr.15/2020, Curtea Constituțională a subliniat că „*tehnica de reglementare ce se regăsește în cazul prevederilor legale criticate nu corespunde regulilor instituite prin art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, potrivit căruia "Actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea". Normele prin care sunt stabilite contravenții trebuie să indice în mod clar și neechivoc obiectul material al acestora în chiar cuprinsul normei legale sau acesta trebuie să poată fi identificat cu ușurință, prin trimiterea la un alt act normativ cu care textul incriminator se află în conexiune, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței contravenției. Norma trebuie redactată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, astfel încât să fie apt să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care ar putea rezulta din săvârșirea unei anumite fapte. Altfel spus, legea trebuie să definească în mod clar contravențiile și sancțiunile aplicabile, fiind necesar ca destinatarul normei să cunoască din însuși*

textul normei juridice aplicabile care sunt actele, faptele sau omisiunile ce pot angaja răspunderea sa contravențională”.

Este necesară, de aceea, reanalizarea normei propuse, sub acest aspect. Observațiile sunt valabile și pentru normele propuse la **pct.14 - 22**, în ceea ce privește expresia „sau orice alt criteriu prevăzut la alin.(1)”.

16. La **pct.14**, întrucât modificarea vizează doar **partea introductivă** a art.7, pentru concizia reglementării, propunem ca partea dispozitivă a pct.14 să fie redată sub forma:

„... La articolul 7 partea introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:”

În continuare va redat doar textul propus pentru partea introductivă a art.7, nu și enumerările de la lit.a)-g).

Observația este valabilă, în mod corespunzător și pentru **pct.17**.

17. La **pct.15**, întrucât, în fapt, se modifică doar alin.(1) al art.8, este necesară reformularea părții dispozitive astfel încât să reflecte intervenția legislativă preconizată..

De asemenea, întrucât modificările nu vizează întregul articol, este necesară eliminarea abrevierii „Art. 8” din debut.

18. Cu privire la **părțile dispozitive ale actualelor pct. 18 și 19**, întrucât acestea dispun modificarea unor alineate ale aceluiași articol, pentru concizia reglementării, propunem comasarea lor într-o singură parte dispozitivă cu următoarea formulare:

„... Alineatele (1) și (4) ale articolului 11 se modifică și vor avea următorul cuprins:

Punctele subsecvente se vor renumera în mod corespunzător.

19. La **pct.23**, semnalăm următoarele:

19.1. Deși **partea dispozitivă a pct.23**, vizează doar modificarea alin.(1), în fapt, pe lângă această dispoziție de modificare, se propune și completarea art.26 cu trei alineate, introduse între alin.(1) și alin.(1¹) din actuala formă. Astfel, cele trei alineate au fost marcate ca alin. (1¹) - (1³) iar conținutul actualelor alin.(1¹) și (1²) a fost preluat de textele propuse la pct.23 pentru alin.(1⁴) și (1⁵). Or, renumerotarea dispozițiilor actului normativ de bază nu este posibilă printr-o intervenție legislativă de modificare sau de completare, potrivit normelor de tehnică legislativă. Prin urmare, introducerea unor noi alineate, marcate ca alin.(1¹) și (1²) ale art.26 nu este posibilă, în condițiile în care există deja aceste elemente structurale. În măsura în care se

consideră necesar ca cele trei alineate să fie introduse între alin.(1) și alin.(1¹) din actuala formă, propunem ca intervenția legislativă să vizeze **modificarea art.26 în integralitate**, noul text urmând să cuprindă atât dispozițiile propuse pentru modificare și completare cât și dispozițiile rămase nemodificate din cuprinsul articolului, iar alineatele urmând a fi numerotate în ordine, fără folosirea indicilor cifrici.

19.2. La **art.26 alin.(1¹)**, precizăm că dispozițiile art.2 alin.(6) și (6¹) nu au ca obiect stabilirea unor contravenții de sine stătătoare, ci au în vedere calificarea drept circumstanțe agravante a faptelor săvârșite în anumite condiții. Prin urmare, textul trebuie să se refere la „contravențiile săvârșite în formă agravată potrivit dispozițiilor art.2 alin.(6) și (6¹)”, și nu la „contravențiile în forma agravată prevăzute la art.2 alin.(4¹), (6),(6¹)”. Menționăm că din forma propusă a fost eliminată trimiterea la alin.(4¹) al art.2, întrucât această normă nu există în actul normativ de bază și nici nu se propune introducerea ei prin prezentul proiect.

Pe de altă parte, semnalăm că limita maximă a amenzii prevăzute de textul preconizat (200.000 lei) depășește maximul general al amenzii contravenționale stabilit prin dispozițiile art.8 alin.(2) lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor (100.000 lei). Fără a ne pronunța asupra oportunității stabilirii unei astfel de limite maxime a amenzii, sugerăm totuși reanalizarea soluției legislative, sub acest aspect. Menționăm că, în situația menținerii textului propus prin proiect, este necesar ca acesta să fie completat cu o precizare expresă privind derogarea de la dispozițiile art.8 alin.(2) lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.2/2001.

19.3. La **art.26 alin.(1²)**, semnalăm că textul nu este suficient de clar, întrucât din redactarea propusă nu rezultă cu precizia necesară în care situații urmează a fi avut în vedere maximul amenzii prevăzute la alin.(1) și în care situații raportarea urmează să se facă la maximul amenzii prevăzute la alin.(1¹). Menționăm că, potrivit reglementării-cadru în materia contravențiilor, în cazul în care contravențiile au fost constatate prin același proces verbal, sancțiunile contravenționale se cumulează fără a putea depăși dublul maximului amenzii prevăzut pentru contravenția cea mai gravă (art.10 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.2/2001).

Este necesară, de aceea, reanalizarea normei propuse pentru **art.26 alin.(1²)**, sub toate aceste aspecte.

19.4. Precizăm că norma propusă pentru **art.26 alin.(1³)** este lipsită de claritate și previzibilitate și, în forma din proiect, nu ar putea fi aplicată în practică. Astfel, textul se referă la „îndeplinirea în termen a măsurilor dispuse de Consiliu”, deși art.20 alin.(7), rămas nemodificat, nu prevede că hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări ar cuprinde astfel de măsuri. Precizăm că, potrivit art.20 alin.(7), hotărârea Colegiului director cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita.

Pe de altă parte, referirea la sancționarea „cu amendă în valoare dublă din suma amenzii anterioare”, dincolo de aspectul neclar al redactării, nici nu ar putea fi aplicată în practică, întrucât din text nu rezultă care anume amendă aplicată pentru contravenția săvârșită în mod repetat în decursul unui an calendaristic urmează a fi avută în vedere.

Este necesară, de aceea, reanalizarea și reformularea corespunzătoare a normei propuse pentru **art.26 alin.(1³)**.

20. La **pct.24**, precizăm că **alin.(4) al art.26** a fost abrogat prin Legea nr.167/2020, astfel încât nu mai poate suferi o intervenție legislativă de natura modificării.

Pentru acest motiv, norma trebuie introdusă în cuprinsul art.26, ca **alin.(4¹)**.

În ceea ce privește textul propus prin proiect, precizăm că prevederea unui termen de prescripție a aplicării sancțiunilor contravenționale în funcție de „data soluționării petiției de către Consiliu” este incorectă, întrucât, potrivit art.20 alin.(7) din actul normativ de bază, hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde și sancțiunea aplicabilă.

Este necesară, de aceea, reanalizarea normei sub acest aspect.

~~PREȘEDINTE~~

Florin ~~TORDACHE~~

București

Nr. 1175/18.11.2020.

Ordonanță privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

aprobată cu modificări și completări prin
L. nr. 48/2002

M. Of. nr. 69/31 ian. 2002

(v. D.C.C. nr. 818/2008 - M. Of. nr. 537/16 iul. 2008 (art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1)); D.C.C. nr. 819/2008 - M. Of. nr. 537/16 iul. 2008 (art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1)); D.C.C. nr. 820/2008 - M. Of. nr. 537/16 iul. 2008 (art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1)); D.C.C. nr. 821/2008 - M. Of. nr. 537/16 iul. 2008 (art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1)); D.C.C. nr. 997/2008 - M. Of. nr. 774/18 nov. 2008 (art. 20 alin. (3)); D.C.C. nr. 1325/2008 - M. Of. nr. 872/23 dec. 2008 (în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative); Decizia I.C.C.J. nr. 2/2015 - M. Of. nr. 201/26 mar. 2015 (art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) și ale art. 27)

¹ republicare cu renumerotare

M. Of. nr. 166/7 mar. 2014

Ordonanță privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

² modificări prin

L. nr. 153/2017

M. Of. nr. 492/28 iun. 2017

abrogă art. 30 alin. (3)

Lege-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

³ completat prin

O.U.G. nr. 45/2020

M. Of. nr. 309/13 apr. 2020

introduce art. 24_1

Ordonanță de urgență pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

⁴ modificări prin

L. nr. 167/2020

M. Of. nr. 713/7 aug. 2020

introduce alin. (5_1)-(5_7) la art. 2 și alin. (1_1)-(1_2) și (2_1)-(2_3) la art. 26; abrogă art. 26 alin. (4)

Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, precum și pentru completarea art. 6 din Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați

1145